

Arrest

nr. 161 152 van 1 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 oktober 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat W. DAMEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker wordt op 8 oktober 2015 door de politie geïntercepteerd. Een administratief verslag van vreemdelingencontrole in het kader van onregelmatig verblijf wordt opgesteld.

1.2. Op 8 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering. Verzoeker wordt hiervan in kennis gesteld op dezelfde dag. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de heer die verklaart te heten:

Naam: Br

Voornaam: D

(....)

Nationaliteit: Sénégal

In voorkomend geval, ALIAS

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

■ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Artikel 74/14:

■ *Artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig reisdocument.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid van dezelfde wet, is het noodzakelijk om, de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden.

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in bezit van het vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten :

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden

De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/

Gelet op al deze elementen kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken. “

1.3. Op 8 oktober 2015 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot het opleggen van inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan verzoeker op dezelfde dag in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“Aan de heer die verklaart te heten:

Naam: B

Voornaam: P

(....)

Nationaliteit: Sénégal

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt inreisverbod voor 2jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 08.10.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod. / Aan de betrokkene word een beslissing tot verwijdering betekend op

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☒ *1° voor het vrijwillig vertrekken enkele termijn is toegestaan en/of;*
- ☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

*De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken:
Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres*

Het is daarom dat een inreisverbod van 2 jaar wordt opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- ☒ *voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of*
- ☐ *een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd*

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

1.4. Verzoeker wordt op 5 november 2015 overgedragen aan Duitsland waar hij nog een asielaanvraag lopende heeft.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep voor wat betreft de eerste bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werpt ambtshalve een exceptie van onontvankelijkheid op wegens een gebrek aan belang.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Dit belang dient te bestaan, niet enkel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, maar tot op het ogenblik van het wijzen van het arrest door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvS 14 november 1997, nr. 69.601; RvS 16 maart 1994, nr. 46.528).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

3.2. De vaststelling dringt zich op dat de eerste bestreden beslissing door de overdracht naar Duitsland op 5 november 2015 volledige uitvoering heeft gekregen, waardoor het belang van verzoeker is verloren gegaan. Gevraagd naar het actueel belang dat verzoeker nog heeft bij het beroep, stelt de raadsvrouw van verzoeker ter terechtzitting zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad. Een verzoeker die zijn belang bij het door hem ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces tonen. Wanneer zijn belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet hij daarover een standpunt innemen en het actuele karakter van zijn belang aantonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810), *quod non in casu*.

Aangezien de eerste bestreden beslissing werd uitgevoerd kan verzoeker geen voordeel meer halen uit het hiertegen ingestelde beroep. Voorts moet worden vastgesteld dat bij gebrek aan enige concrete toelichting, geen blijk wordt gegeven van het vereiste actueel belang bij het thans voorliggende beroep. Het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing is bijgevolg onontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep tegen de tweede bestreden beslissing tot het opleggen van een inreisverbod

4.1. Verzoeker voert ten aanzien van het bestreden inreisverbod de schending aan van de motiveringsverplichting, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“De verwijderingsbeslissing wordt zuiver en alleen gestoeld op het feit dat verzoeker werd aangetroffen zonder geldige identiteitspapieren en reisdocumenten. Bovendien staat in de beslissing dat verzoeker geen gekend vast verblijfsadres heeft.

In de beslissing met betrekking tot het inreisverbod lezen we: “Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontroles, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

Deze verklaring wordt op geen enkele andere manier verder uitgelegd. Verzoeker is op basis van deze motivering niet in staat de redenen van de beslissing te achterhalen. Dit houdt dan ook een schending in van de motiveringsverplichting.

Aangezien verzoeker slechts in België op doorreis was naar zijn familie en in een asielcentrum te München verblijft, heeft verzoeker inderdaad geen gekend verblijfsadres in België. Doch had Dienst

Vreemdelingenzaken dit kunnen achterhalen. Dienst Vreemdelingenzaken heeft geen enkel onderzoek hieromtrent gevoerd.

Verzoeker meent dan ook dat dit een schending inhoudt van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Deze schending wordt alleen maar versterkt door het feit dat de verwijderingsbeslissing en het inreisverbod als rechtstreeks gevolg hebben dat verzoeker zijn asielaanvraag in Duitsland niet langer kan behandeld worden.

Aangezien er geen echte aanwijzingen zijn dat verzoeker een bedreiging vormt voor de nationale veiligheid, gezien zijn asielprocedure nog lopende is in Duitsland en hij niet gekend staat voor criminele feiten, kunnen beide beslissing dan ook de redelijkheidstoetsing niet doorstaan.

Ten slotte is er reeds een verzoek tot overname door Dienst Vreemdelingenzaken met betrekking tot verzoeker naar Duitsland verzonden dd. 22/10/2015. De beslissingen uitvoeren zonder het antwoord van Duitsland af te wachten, is dan ook allesbehalve redelijk.

De Minister heeft bij de bestreden beslissing onvoldoende rekening gehouden met al deze elementen en is onzorgvuldig geweest in de besluitvorming. Bovendien gaat dit in tegen het redelijkheidsbeginsel en vloeien er voor verzoekster ernstige nadelen uit voort indien zij verplicht wordt terug te keren naar Senegal.

Verzoeker meent dan ook dat de bestreden beslissingen niet naar recht verantwoord zijn en de aangevoerde middelen gegrond verklaard dienen te worden."

4.2. Het bestreden inreisverbod verwijst uitdrukkelijk naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 74/11 van de vreemdelingenwet dat het volgende bepaalt omtrent het inreisverbod:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)".

Uit de duidelijke bewoordingen van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet volgt dat de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen "indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan", wat in deze het geval is.

Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld "door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval". Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet dus een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900). Dit betekent echter niet dat de gemachtigde moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen.

4.3. In het bestreden inreisverbod staat met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet vermeld dat een inreisverbod wordt opgelegd met als reden dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Er wordt gespecificeerd dat verzoeker opgesloten moet worden omdat er een risico op onderduiken bestaat daar hij geen gekend of vast verblijfsadres heeft. Dit motief vindt bevestiging in de motieven van de eerste bestreden beslissing waaruit blijkt dat verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend.

Verder wordt toegelicht dat de termijn van het inreisverbod twee jaar bedraagt omdat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole acht het bestuur een inreisverbod van twee jaar proportioneel.

De motieven van het bestreden inreisverbod kunnen derhalve op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft het bestreden inreisverbod aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals

voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden inreisverbod is opgelegd, derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker beschikt over de nodige informatie om zich tegen het bestreden inreisverbod met alle middelen van recht te verdedigen, hetgeen wordt bevestigd doordat verzoeker in zijn verdere betoog inhoudelijke kritiek uit.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet.

4.4. Verzoeker voert aan dat hij slechts in België op doorreis was naar zijn familie en in een asielcentrum te München verblijft zodat hij inderdaad geen gekend verblijfsadres in België. Hij meent dat het bestuur dit had kunnen achterhalen maar hieromtrent geen enkel onderzoek heeft gevoerd.

Uit het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 8 oktober 2015, waarmee huidig bestreden inreisverbod gepaard gaat, blijkt dat verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend omdat hij niet in het bezit was van een geldig reisdocument noch in het bezit van een geldig paspoort of van een geldig visum of verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie en omdat hij evenmin een gekend of vast verblijfsadres heeft.

De niet-toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek maakt dus onderdeel uit van het bevel om het grondgebied om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 8 oktober 2015 en niet van het bestreden inreisverbod. In zoverre hij kritiek heeft op het gegeven dat hem geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven, heeft verzoeker niet langer belang bij deze kritiek nu het bevel van 8 oktober 2015 volledig werd uitgevoerd.

Verder stelt de Raad op basis van de stukken van het administratief dossier vast dat verzoeker werd gehoord over zijn reisplannen en zijn verblijfsadres. Uit het administratief verslag vreemdelingencontrole van 8 oktober 2015 blijkt dat verzoeker van de trein werd gehaald omdat hij geen geldig vervoersdocument bezit en geen identiteitsdocumenten bij zich heeft. Verzoeker verklaarde dat hij in Spanje heeft verbleven en dat hij graag terug naar Spanje zou willen reizen om daar te verblijven. Verzoeker meldde verder dat hij onderweg zou zijn van Nederland.

Verzoeker had dus de mogelijkheid om kenbaar te maken dat hij op doorreis was naar familie en in een asielcentrum verblijft. Hij heeft echter nagelaten om dit te doen en heeft eerder verkozen om verklaringen af te leggen die geenszins stroken met wat hij nu in verzoekschrift verklaart. Verzoeker geeft geen enkele verklaring voor deze discrepantie in zijn verklaringen.

Verzoeker maakt met zijn betoog, dat geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier, niet aannemelijk dat het bestuur het bestreden inreisverbod niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat het inreisverbod is tot stand gekomen met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

4.5. Het verdere betoog inzake non-refoulement is in casu niet dienstig daar verzoeker niet naar Senegal werd overgebracht maar naar Duitsland. Het opleggen van het inreisverbod heeft geenszins verhinderd dat verzoeker werd overgedragen aan Duitsland waar hij zijn asielprocedure kan verder zetten. Dat verzoeker geen bedreiging vormt voor de nationale veiligheid en niet gekend is voor criminele feiten, is in casu niet relevant. Het bestreden inreisverbod is immers niet gestoeld op een bedreiging voor de openbare orde maar op het gegeven dat hem geen termijn voor vrijwillig vertrek werd verleend. Uit artikel 74/11 van de vreemdelingenwet volgt dat het bestuur bij niet-toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek gehouden is een inreisverbod op te leggen.

Het komt aan verzoekende partij toe om met concrete argumenten aan te tonen dat het opleggen van de termijn van twee jaar in de gegeven omstandigheden en in het licht van de motivering desbetreffend in het bestreden inreisverbod kennelijk onredelijk is. Verzoeker geeft met zijn betoog aan niet akkoord te gaan met de bestreden beslissing, doch toont geen kennelijke wanverhouding aan tussen de overwegingen die het bestreden inreisverbod en de geldingsduur ervan onderbouwen en het dispositief

van dit inreisverbod, zodat een schending van het redelijkheidsbeginsel niet blijkt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het middel, in zoverre het gericht tegen het bestreden inreisverbod, is niet gegrond.

5. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de eerste bestreden beslissing is onontvankelijk en de verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES